

Το ρήγμα της δυτικής με την ορθόδοξη θεολογία και οι κοινωνικοπολιτικές του προεκτάσεις (Γεώργιος Παύλος, Καθηγητής Φυσικής στο Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο και Δρ Φιλοσοφίας Α.Π.Θ.)

[/ Πεμπτούσια](#)



Η δυτική θεολογία σε όλες τις φάσεις και εκδοχές της αποχώρισής της από την Ανατολική και ορθόδοξη θεολογία, της μονής αληθούς θεολογίας ως προϊόν της μονής αληθούς Αγίας Αποστολικής και Καθολικής - Οικουμενικής Εκκλησίας, της Ανατολικής δηλαδή και Ορθοδόξου Εκκλησίας, κατέστρεψε όλες τις προϋποθέσεις της υγειούς και φιλανθρώπου Εκκλησιολογίας, Πολιτειολογίας, Ανθρωπολογίας, Κοσμολογίας, αφού πρωτίστως κατέστρεψε τις προϋποθέσεις της υγειούς και αληθούς Χριστολογίας και Τριαδολογίας. Διότι, κατά την Δυτική θεολογία, δεν είναι αναγκαίο η συνεχής, διαρκής, αδιάκοπος και οντολογικά-υπαρξιακά, πραγματική παρουσία του Χριστού εν τω κόσμω και εν τη Εκκλησία, προκειμένου αμφότερα να υφίστανται και να σώζονται απο κάθε φθορά και κάθε θάνατο. Έτσι, προέκυψαν οι ποικίλες θεολογικές παραποιήσεις και αιρετικές απόψεις της δυτικής θεολογίας

που γονιμοποιούν με λάθος και αιρετικό τρόπο όλες τις εκδοχές της ανθρώπινης ζωής, ως σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, ως σχέση του ανθρώπου με τους ανθρώπους, την φύση, την κοινωνία, το σώμα, το κακό, την πτώση κλπ. Αρχής γενομένης από την βαθμιαία απουσία της εμπειρικής μετοχής στην Θεία Ζωή, ως Εκκλησιαστική εορταστική και Λειτουργική Ζωή, η οποία μας συνδέει και μας μπολιάζει εξ αρχής και κατ' ευθείαν στην Ζωή του Χριστού και της Αγίας Τριάδος, η Δύση αρνείται την Θεολογία των Ακτίστων Ενεργειών και διδάσκει τα περί κτιστής χάριτος.



Ακολούθως, εισάγονται αιρετικές διδασκαλίες, όπως η κτιστή χάρις, οι θεωρίες περί προκαθορισμού και η δικανική σωτηριολογία περί ικανοποίησης, περί του Σατανά ως τιμωρού οργάνου του Θεού, περί του θανάτου ως τιμωρία του Θεού εις τους ανθρώπους, περί του ευδαιμονιστικού και ηθικολογικού παραδείσου, χωριστού βεβαίως της Θείας και Ακτίστου Τριαδικής ζωής, αφού ο Θεός είναι μόνον Ουσία που περιέχει όλα τα υπόλοιπα Θεία Ιδιώματα, όπως τις διακριτές Θείες Υποστάσεις, την διακριτή αλλά ουχί χωριστή Άκτιστο Θεία Ενέργεια, περι μη αγιασμού του σώματος και της ύλης, ακόμη δε και περί μη ανάγκης Αναστάσεως των σωμάτων και τόσα άλλα. Γενικώς, σε κάθε ενήμερο μελετητή τόσο της Θεολογίας όσο και της φιλοσοφίας, η δυτική θεολογία χωριζομένη της Ανατολικής και Ορθοδόξου Θεολογίας, περιορίστηκε στα όρια ενός κακώς ενοούμενου πλατωνισμού και αριστοτελισμού, όπως αυτά είχαν παραμορφωτικά κατανοηθεί

στον νεοπλατωνισμό, τον μανιχαϊσμό, κλπ. Αντίθετα, οι Έλληνες Πατέρες της Εκκλησίας κατείχαν σε βάθος την αρχαία σοφία και ορολογία και τα χειρίστηκαν με τρόπο ωφέλιμο για την διατύπωση των θεοπνεύστων Θείων Δογμάτων της Εκκλησίας από τις πρώτες Οικουμενικές Συνόδους μέχρι τις τελευταίες Συνόδους, που καθιέρωσαν την Θεολογία των Ακτίστων Ενεργειών του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά ως φυσική και αναγκαστική προέκταση όλων των προηγούμενων Συνόδων και της θεολογίας των Καπαδόκων και του Μεγάλου Αθανασίου. Διότι σαφώς υφίσταται διάκριση μεταξύ της παρούσας πτωτικής ανθρώπινης κατάστασης, η οποία ερμηνεύθηκε εντελώς λανθασμένα από την δυτική χριστιανική θεολογία, και της κατάστασης της Ακτίστου Θείας Χάριτος και Θείας Ενέργειας που εξυψώνει τον άνθρωπο από την κατάσταση του ζώου ή και ακόμη χαμηλότερη από αυτό, στην κατάσταση του ελεύθερου από θάνατο και φθορά θεούμενου και θεώμενου ανθρώπου, όπως έδειξε ο ίδιος ο Σαρκωμένος Θεός με τον Σταυρικό θάνατο του και την Ανάσταση του, και όπως αυτό διαπιστώνεται αδιακόπως με τους Αγίους άνδρες και γυναίκες της Ανατολικής και ορθοδόξου Εκκλησίας και ιστορίας.



Ο Αναστημένος Χριστός είναι το Α και το Ω όλης της ιστορίας του ανθρώπου και του κόσμου. Ο Χριστός ως Τέλειος Θεός και Τέλειος Άνθρωπος είναι ο Μόνος Αληθινός “Ορφέας” που κατέρχεται στον Άδη και τον κόσμο των σκιών, φορτώνεται επάνω του όλη την νεκρή ανθρωπότητα και την εξαγεί από τον τόπο του θανάτου και των νεκρών οστών. Ο Αναστημένος Χριστός, χαρίζει σε όλη την νεκρή ανθρωπότητα την Αιώνιο και απεριόριστη Ζωή του, που μόνο Αυτός έχει αυτεξουσίως και μπορεί να την μεταδώσει σε όλα τα νεκρά ανθρώπινα πλάσματα, διότι όλοι είμεθα νεκροί και μελλοθάνατοι, χωριστοί του Σωτήρος Χριστού ακόμη

και αν βιολογικά και ψυχολογικά φαινόμαστε ως ζωντανοί, και σε όλους τους νεκρούς ανθρώπους, ζώντες ή κεκοιμημένους, καλούς ή κακούς κατά τα ανθρώπινα μέτρα, εάν βεβαίως προηγηθεί η ελεύθερη μετάνοια και η ελεύθερη μεταστροφή του ανθρώπου. Ακόμη, ο Αναστημένος Χριστός είναι ο μόνος και Αληθινός “Προμηθεύς” που φέρει το Αληθινό Φώς στους ανθρώπους αφού αυτός είναι το Όντως Φώς το Αληθινό που φωτίζει πάντα άνθρωπο ερχόμενο εις τον κόσμο. Σήμερα δε, μας είναι όσο ποτέ άλλοτε προφανές πως όλες οι θρησκείες, φιλοσοφίες και δοξασίες χωρίς τον Χριστό, καθίστανται δαιμονιώδεις και πλήρεις σκότους, μίσους προς την ζωή και τον θάνατο.

Έτσι, στην Ορθόδοξη Εκκλησία και την μοναχική, ερωτικο-ασκητική και Χριστόνοσταλγική της παράδοση, διαφυλάσσεται ως κόρη οφθαλμού η Ουσιώδης και εμπειρική Αλήθεια περί του Θεού, περί του ανθρώπου και περί του κόσμου, όπως αυτή φανερώνεται στο Πρόσωπο του ιδίου του Χριστού. Διότι, η παρούσα και απάνθρωπα επιχειρούμενη νέα τάξη πραγμάτων που με βάνουσο τρόπο καταργεί την ανθρώπινη ελευθερία προάγοντας την ανθρώπινη και δαιμονιώδη ψυχοπαθολογία και τον ανθρώπινο σκοταδισμό και μεσαιωνισμό ως καινοτομία και αλήθεια, σαφώς είναι αποκύημα της μονοφυσικής θεολογίας και ανθρωπολογίας. Ο μονοφυσισμός, σε κάθε του μορφή γεννά φαντασίωση, εγωπάθεια, ναρκισσισμό, υποκειμενισμό, αυταρχισμό, δαιμονιώδεις ιεραρχίες και θεοκρατίες, επιθετικότητα, βία, αλλαζονία, εξουσιαστικότητα, καταθλιπτικότητα και εν γένει νεκρώνει τον άνθρωπο και τον πολιτισμό του.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)